

niet dat verre beeld) en had behoefte haar man te omhelzen. Zijn zuchten hoorde ze niet.

Toen de meisjes grooter werden, en het leven duurder, begon ze wel te klagen. Ze wilde zoo veel, en vermocht zoo weinig; bovendien zou ze eindelijk eens los willen zijn van die dagelijksche zorgen. — Ze wist niet waarover ze praatte, maar hij, die altijd gewacht had op het uitslaan van haar levenshonger, hij werd angstig. 's Avonds, als de meisjes naar bed waren, (ze gingen niet vroeg) zette hij zich nu tot het schrijven van een leesboek voor de volksschool. Hij maakte het zich niet gemakkelijk: — de taal moest voor de jeugd begrijpelijk zijn, en toch opvoedend werken. Hij kende den hang van kinderen naar het vreemde, dat wat in verre landen speelt, en daarnaast hun liefde voor de zeer nabije, de eigen dingen. Zoo schreef hij stukjes die deden denken aan de beroemde verhalen van den Arabischen hengst, en den Dood in het drijfzand, maar ook zulke, die ieder kind vertrouwd waren, die bijna zoo, in hun grooten eenvoud, door een argeloos kind hadden kunnen worden verteld.

Het werk aan dit boek gaf hem genot, en dezelfde vreugd die hij als jong onderwijzer had gekend, toen zijn taak hem nog niet vermoeide. Hij zag, al schrijvend, de kinderoogen gretig glanzen, hun ademhaling ging kort en hijgend. Eens had hij bij zichzelf gezegd: je h o o r t ze groeien.

Zijn vrouw en dochters dachten niet na over zijn werk, en hijzelf sprak er nauwelijks over. Nooit dorst hij openlijk te voorspellen, dat dit boek hun de begeerde rijkdom brengen zou, en naar zijn duistere toespelingen luisterde niemand.

Eindelijk, na jaren, was het af; het omvatte acht deeltjes. Hij vond een uitgever, en op een vroegen avond in November werden hem zware pakken present-exemplaren thuis gestuurd. Met bevende handen knoopte hij de touwtjes los. Wat is het zorgvuldig verpakt, dacht hij, en het trof hem dat voor het eerst een ander mensch eerbied had getoond voor zijn boek. Zijn vrouw en de meisjes keken, begonnen te bladeren. Hij had willen zeggen: Nee, nee, doe dat niet, zoo plotseling, en zonder te weten waarnaar je grijpt. Maar hij zei niets, hij hield de zware stapels op zijn schoot.

— Verdient u daar ook geld mee, pa? vroeg Greet.

Hij aarzelde. — Dat hangt ervan af, voorloopig een klein beetje, en als het in trek komt....

— O, zei ze, alweer onverschillig.

Hij bleef er den heelen avond mee zitten, peinsde: hiermee ben ik oud geworden, een oud man; maar niet onvoldaan.

— In trek kwamen zijn boekjes nooit. Juist werden in dien tijd de lijsten gemaakt met aanbevolen leerboeken voor de lagere scholen, en de gemeenten richtten zich daarnaar. De serie leesboekjes van van West